

Zöld Nap

Nem ez volt az első alkalom, és terve szerint nem is ez lett volna az utolsó. Korábban is megtörtént már vele, hogy kipróbált különböző, számára azelőtt ismeretlen drogokat. Bristolban minden díler feltalálónak hitte magát, őt meg nem nagyon érdekelte, hogy mit és milyen módon fogyaszt, az egyetlen dolog, amit szeretett tudni a kipróbálandó kábítószerekről, az a nevük volt. Lenyűgözte őt a tény, hogy egyes természetők milyen költői magaslatokra tudnak emelkedni, mikor elnevezik legújabb kreációikat. Tisztában volt vele, hogy a *piros köd*, a *gyémánt álom*, a *léha szellő* és az összes többi fantáziánévvel ellátott anyag majdnem teljesen ugyanaz, de ezek a mesébe illő elnevezések ezerszer vonzóbbá tették számára a drogokat, mint a tudományos, kémiaórát idéző nevek.

Bristol összes dílerének a száma a gyorshívóján volt, ezért azon a bizonyos szombat reggelen sem kellett többet csinálnia, mint megnyomnia két gombot, és máris percekre volt a kábultságtól. Visszatekintve rengeteget gondolkodott azon, hogy mi lett volna, ha előre tudja, mi történik később aznap, és hogy vajon ugyanúgy felhívta-e volna Tylert. De biztos, megnyugtató választ sosem tudott adni saját kérdésére.

Tyler, mint mindig, túlzott vidámsággal köszöntötte, majd szokása szerint a legnagyobb természetességgel vette le és dobta a fogásra a bördzsekijét, arra készülve, hogy eltölt egy kis időt kliensével saját áruját tesztelve.

- Melody, mindig öröm veled üzletelni! Te aztán tudsz bulizni!
- Attól függ, mi van.

Aznap különösen nyüzögött Melody arca, de a megszokott életunt arckifejezésétől nem szabadult meg. Ő maga is leült a kanapéra a fiú mellé, aki szép lassan elkezdte kipakolni az áruját.

- Egy csomó tök új dolgot hoztam, de a legjobb, hogy az összes szer teljesen természetes. Minden csupa zöld. – Tyler a szokásosnál jóval több csomagot pakolt ki, aminek látványától Melodynak megjelent egy kis szín az arcán, és mintha az életkedve is megjött volna.
- Akkor ezek szerint ma zöld napot tartunk.

Így kezdődött minden, ezzel a mondattal. Az egész kábulat és az utána jövő szörnyűségek. Ha ekkor tudta volna, hogy már csak órák választják el élete legnagyobb hibájától, talán elküldte volna a fiút. Talán. De egy olyan lánynál, mint ő, aki évek óta él különböző szerekekkel, sosem lehet biztosan tudni a választ. Egy ilyen lányt a talánok már csak a baj megtörténte után foglalkoztatják.

Dél körül Melody és Tyler már a padlón feküdtek, jobbra mozdulatlanul. Jobb oldalukon a már üres zacskók heverték, balukon a még teli tasakok. A mennyezetet bámulták, mintha a világ legizgalmasabb filmjét látnák ott fent, pedig a plafon egyértelműen egyszínű volt. Nem sokat beszélgettek, de mikor megszólaltak, az kívülálló számára érthetetlen és követhetetlen volt. Mikor sikerült egymás számára érthető mondatokat megalkotniuk, megbeszélték, hogy mit éreznek, mit látnak, és mit szeretnének szívni legközelebb. Órák teltek el így Melody nappalijában, míg elkezdett besötétedni.

Tyler az utolsó tasak tartalmát is kiszórta az asztalra, majd amennyire csak tudta, megpróbálta egy használható szál cigarettába tekerni.

- Ez az utolsó – dűnyögte, majd a nagy koncentráció jelenként kidugta a nyelve hegyét szája jobb oldalán. Melody a szoba közepén lézengett, karjait néha fellendítette, mintha táncolna, de inkább botladozásnak tűnt ügyetlen mozgása.
- Kész is – mondta Tyler, miközben gyújtót keresett a zsebében. Mire megtalálta, már Melody is mellé kuporodott, és így szívták el az utolsó szál cigarettát.

Az utolsó szál cigaretta. Az utolsó röpke percek az ártatlanság kellemes érzetével, aztán vége lett. Még nem tudta, de ahogy elnyomja a csikket, feláll, és kísétál a házból, azzal több évnyi gondtalanságot dob majd el magától. Cserélgették a szálát, mindketten egyet-egyét szívtak bele, majd odaadták a másiknak. Melody minden alkalommal, mikor hozzákerült a csikk, röviden és tömören megköszönte a fiúnak bűgő hangján, miközben gesztenyebarna szemeit rámeresztette a fiúra. Megkérdőjelezhetetlen volt, hogy elbűvölte őt, még ha ez a különös vonzódás csak a tudatmódosító szerek hatása is volt. Ahogy mélyen beleszívott a cigibe behunyta a szemét és hagyta, hogy a furcsa érzés végigkússzon a légző csövén, egészen a tüdejéig. Valamiért reménykedett benne, hogy ahogy kinyitja a szemét, a világa hirtelenjében megváltozik, de nem történt semmi, a cigi ugyanúgy füstölgött tovább, egyre kevesebb időt hagyva neki a boldog tudatlanságban. Odaadta a szálát Tylernek, akinek szüksége volt pár másodpercre, hogy felocsúdjon a báméjszkodásból.

A cigi ezután hamar elfogyott. Melody elnyomta a csikket a hamutálba, majd lehevert a szőnyegre Tyler mellé, aki az arcát kezdte cirógatni. Annyian voltak már, akik ezt tették vele, hogy már nem is érezte azt a furcsa bizsergést, amit régebben érzett, ha valaki hozzáért. Arra gondolt, hogy talán sikerült teljesen érzéketlenné válnia. De hiszen valamennyire ez is volt a célja. Tylert a barátjának tartotta. Legalábbis addig a percig, mert akkor rájött, hogy nincs barátság férfi és nő között. Valaki úgyis mindig többet akar, még ha csak egy alkalmi állatias és ösztönös közösülésről is van szó. Az emberek általában úgyis mindig többet akarnak, mint amijük van. Nem elégszenek meg a biztonságossal, nekik a bizonytalan is kell, és ezért bármit képesek megadni. Képesek elviselni a legnagyobb megaláztatásokat és kínszenvedéseket, csak hogy elérjék a hön áhított célt. Talán ez volt vele a baj, hogy már nagyon régóta nem volt semmilyen célja. Ezért nem hatotta meg Tyler kedves közeledése sem. Hiszen úgysem lesz belőle semmi, Tyler úgysem tudja őt megmenteni ettől az élettől, hiszen ő is ugyanilyet él. A szerelemről meg már amúgy is régen lemondott. A szerelem sok mindenre képes, de a legtöbbször csak elvesz: hitet, reményt, álmokat. Mindent, amiért érdemes volt szeretni. Szépen lassan kiöl minden jót. Talán ezért érezte magát ennyire üresnek. Már mindent kiöltek belőle. Néha szavakkal sokkal mélyebb sebet lehet ejteni, mint egy késsel vagy egy bárdal, és ezek a sebek sokkal nehezebben gyógyulnak be. Talán soha.

Melody váratlanul felpattant. Hirtelen úgy érezte, nem akar ott maradni. Tyler nem szólt semmit, így a lány egy szó nélkül kísétált a házból. Kint nem várt tömeg fogadta, tarka és hangos forgatag, tele vidám és kissé ittas fiatalokkal, akik egytől egyig jelmezt viseltek, és néhányuk teste is ki volt pingálva különböző színű mintákkal. Az utcabál résztvevőinek sodrásával szemben indult el, ő maga sem tudta merre tart. Talán ha tudta volna, hogy a végzete felé halad, megfordult volna, de már nagyon régóta nem tudott tisztán gondolkodni.

Az idő megszűnt, úgy érezte órák óta küszködik a tömeggel, pedig alig pár percet töltött az utcán. Jobbra egyenesen egy folyosót látott az embertömegben, amin kisorranhatott. Egy sikátorba jutott, de itt sem érezte biztonságban magát. Sikítani volt kedve, de annyira ki volt száradva a szája, hogy egy hang sem jött ki a torkán. Egy kistermetű szőke lány ugrándozott oda mellé. Zavaróan nagy volt a mosolya és indiánfejdísz viselt. Hangosan nevetett, megállás nélkül táncolt és beleordított Melody fülébe. Élete legnagyobb hibáját követte el.

A pillanatok csak úgy repültek, a Föld nem állt meg, pedig Melody úgy érezte. Nem tudott magáról semmit, csak azt tudta, hogy a szőke lányon térdel és üti, amilyen erősen csak tudja. A lány már rég nem ordított, meg sem mozdult és már Melody ökle is csupa vér volt, de a tömeg még mindig nem állt meg. Az emberek hajlamosak a hozzájuk legközelebb történő eseményeket figyelmen kívül hagyni. Talán csak nem akarták észrevenni a nyilvánvalót, pedig minden ott történt a szemük előtt. Melody még mindig nem volt teljesen magánál, de észrevette a körülötte egyre nagyobbá váló vértócsát.

Még mindig szembehaladt a tömeggel. Rohant, ahogy csak a tüdeje bírta. A tömeg őrjöngött, mindenki nevetett és senki nem fogta fel, hogy baj van. Melody a folyóig futott, ott megállt egy pillanatra, majd fejest ugrott a vízbe. Ahogy az egész testét ellepte a víz, teljesen eszméletéhez tért, így mire a felszínre jutott, már teljesen tudatában volt tettének. Arra gondolt, hogy Tyler miért nem figyelmeztette. Miért nem mondta neki senki? Mindenki elfelejtett szólni, hogy bár a drogok a legmagasabb mennyekbe emelnek, utána lerántanak a pokol legmélyebb bugyraiba.